

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **X. L. Z.**, zastoupené Mgr. Lilianou Balašovou Vochalovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2006, č. j. OAM-309/VL-10-ZA07-R2-2005, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 56 Az 363/2006 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 27. 11. 2006, č. j. OAM-309/VL-10-ZA07-R2-2005, jímž jí nebyla dle ust. § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělena mezinárodní ochrana. Uvedené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí ze dne 30. 3. 2005, č. j. OAM-309/VL-10-ZA07-2005, kterým rovněž nebyla stěžovatelce udělena mezinárodní ochrana, zrušeno na základě žaloby podané stěžovatelkou krajským soudem pro vady řízení a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů

do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Ve včas podané kasační stížnosti napadá stěžovatelka shora uvedený rozsudek krajského soudu z důvodu nezákonnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a z důvodu nepřezkoumatelnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka nejprve rekapituluje některé ze závěrů, které ve svém rozhodnutí učinil krajský soud. Následně stěžovatelka namítá, že se krajský soud nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci dle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), když nevzal v potaz tvrzení stěžovatelky o jejím pronásledování ze strany státních orgánů Čínské lidové republiky. K tomu stěžovatelka uvádí, že poté, co během června 2003 v Číně otěhotněla, ji přišli opakovaně navštívit pracovníci odboru pro plánované rodičovství s tím, aby podstoupila potrat a vyhrožovali jí pokutou a nemožností registrace dítěte. Při třetí návštěvě komise, kdy již nebyla doma, zbořili její rodině část domu a vytrhali rýži. V případě návratu by stěžovatelce hrozilo pronásledování ze strany státních orgánů, neboť neuposlechla jejich výzvy a celou věc řešila útekem, mohla by platit pokutu a neměla by kde bydlet. Její situace proto naplňuje znění ust. § 12 zákona azylu, neboť byla v zemi svého původu pronásledována z důvodu těhotenství, kdy jako svobodná odmítla podstoupit interrupci. Stěžovatelka se dále domnívá, že správní orgán porušil ust. § 3 správního řádu vzhledem k tomu, že sice splnil povinnost obstarat si dostatečné množství informací o zemi původu stěžovatelky, avšak vzhledem k údajné nevěrohodnosti jejích tvrzení je nepoužil. Údajnou nevěrohodnost stěžovatelky dovozuje v rozporech v jejích výpovědích, které ovšem stěžovatelka přisuzuje nadměrnému stresu, kterému byla během pohovorů vystavena a které byly způsobeny i přítomností její malé dcery, která během pohovorů plakala, což způsobilo její rozrušení a nesoustředěnost. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po zvážení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ji nelze považovat ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. za přijatelnou, tj. za podstatně přesahující vlastní zájmy stěžovatelky.

Pro posouzení námitek stěžovatelky, které se týkají opomenutí krajského soudu posoudit některé z jejích žalobních námitek, je podle Nejvyššího správního soudu důležité připomenout například rozsudek tohoto soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*“ (podobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, www.nssoud.cz).

Ve světle shora uvedené judikatury neshledal Nejvyšší správní soud námitku stěžovatelky, že se krajský soud nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci dle ust. § 3 správního řádu, důvodnou. Krajský soud se naopak, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, velice podrobně a pečlivě zabýval postupem správního orgánu. V této souvislosti se soustředil zejména na to, zda správní orgán spolehlivě zjistil stav věci ve smyslu ust. § 3 správního řádu a zda závěr správního orgánu o nevěrohodnosti tvrzení stěžovatelky dostatečně odůvodňoval nadbytečností provádění dokazování prostřednictvím informací o zemi původu. Krajský soud nepřisvědčil této námitce stěžovatelky především proto, že jí byl během řízení o udělení mezinárodní ochrany dán dostatečný prostor, aby uvedla všechny skutečnosti odůvodňující její žádost o udělení mezinárodní ochrany. Skutečnosti, které stěžovatelka uvedla ve své žádosti a v následujícím pohovoru, byly podle krajského soudu rozhodující pro posouzení případu správním orgánem a odvíjel se od nich i rozsah dokazování, které prováděl správní orgán. Stěžovatelka byla seznámena s obsahem protokolů o obou pohovorech (tj. pohovor provedený dne 14. 3. 2005 v návaznosti na podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jakož i doplňující pohovor ze dne 15. 11. 2006 provedený v návaznosti na zrušující rozsudek krajského soudu), souhlasila s nimi a nežádala jejich doplnění. Během těchto pohovorů se objevily určité rozpory v jejích výpovědích, stěžovatelka na ně byla upozorněna a byla jí dána možnost se k nim vyjádřit a tak je odstranit. Odstranění či vysvětlení drobných nesrovnalostí však nepřinesl ani doplňující pohovor, v němž stěžovatelka tvrdila ve vztahu ke svým původním tvrzením v řadě případů zcela rozporné skutečnosti a některé skutečnosti dokonce uvedla až během tohoto doplňujícího pohovoru. Tyto nesrovnalosti se týkaly zejména termínu prvního otěhotnění, doby a místa potratu, času pobytu jejího přítele v Číně, způsobu zjištění jejího těhotenství úřady, jednání úředníků během návštěv u nich doma, zda došlo k zničení celého domu rodičů stěžovatelky, či jen části, zda u toho byla stěžovatelka přítomna, apod. Na základě výše uvedeného učinil správní orgán závěr o nevěrohodnosti skutečností tvrzených stěžovatelkou, s čímž se krajský soud ztotožnil. Z tohoto důvodu shledal krajský soud postup správního orgánu spočívající v tom, že správní orgán nepoužil informace o zemi původu, správným, neboť provádění dokazování prostřednictvím informací o zemi původu by za této situace bylo zcela nadbytečné.

Za tohoto stavu nelze podle Nejvyššího správního soudu hovořit ani o porušení ust. § 3 správního řádu ani o údajné nevěrohodnosti tvrzení stěžovatelky, neboť nesrovnalosti a rozpory v jejích tvrzeních byly zcela konkrétní, správní orgán je jasně specifikoval a stěžovatelkou nebyly odstraněny, ačkoliv jí k tomu byla správním orgánem dána možnost. Tuto nevěrohodnost nelze přisuzovat nadměrnému stresu, kterému byla podle svých tvrzení během pohovorů stěžovatelka vystavena a které byly způsobeny i přítomností její malé dcery, která během pohovorů plakala, což mělo způsobit její rozrušení a nesoustředěnost, neboť se nejednalo o toliko drobné nesrovnalosti ve vylíčení dílčích skutkových okolností, ale naopak zde vznikly konkrétní, zcela zásadní a hrubé rozpory ve stěžovatelkou tvrzených základních skutkových okolnostech.

Pokud stěžovatelka v návaznosti na výše uvedené namítá, že krajský soud nevzal v potaz tvrzení o jejím pronásledování ze strany státních orgánů Čínské lidové republiky, je zřejmé, že se stěžovatelka dostatečně podrobně neseznámila s napadeným rozhodnutím krajského soudu, neboť i k této námitce se krajský soud podrobně vyjádřil (viz str. 3 – 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu), zhodnotil ji s ohledem na platnou právní úpravu, zde zejména ust. § 12 a § 2 odst. 7 zákona o azylu, jakož i ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem případu, a nepřisvědčil jí. Jako důvod svého záporného stanoviska uvedl krajský soud zejména nevěrohodnost tvrzení stěžovatelky, která je podrobně rozebrána výše, a dále skutečnost, že pokud by stěžovatelka měla tvrzené problémy, nebylo by jí vydáno čínskou ambasádou v Praze povolení k uzavření manželství, a to dokonce před dosažením věku požadovaného čínskými orgány k uzavření manželství, a přijata žádost o vystavení cestovního dokladu. Ostatně k otázce zásadních rozporů ve výpovědích vázících se k azylově relevantním důvodům, způsobujících nevěrohodnost výpovědi a svědčících o účelovosti tvrzení, se již dříve vyjádřil i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 19. 1. 2007, č. j. 4 Azs 66/2006 – 99, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 21. 2. 2007, č. j. 8 Azs 45/2006 – 57, www.nssoud.cz. Lze rovněž odkázat na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2006, č. j. 60 Az 86/2005 – 30, který je také připomenut v napadeném rozhodnutí krajského soudu, podle něhož *„nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.“* Na základě shora uvedeného proto nelze ani tuto námitku stěžovatelky považovat za důvodnou.

Taktéž s tvrzením stěžovatelky, že je dán důvod pro podání kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nelze souhlasit. Stěžovatelka ostatně tento důvod ve své kasační stížnosti ani blíže skutkově nekonkretizovala, a proto Nejvyšší správní soud ve vztahu k tomuto tvrzení odkazuje na svou judikaturu, týkající se obsahu stížních bodů. Ty totiž, jak již Nejvyšší správní soud několikrát zdůraznil (například v rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č.j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaném pod č. 113/2004 Sb. NSS), musí být tvořeny uvedením, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatelka napadené výroky rozhodnutí soudu či správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Samotné uvedení důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto tomuto požadavku nemůže vyhovět. I přesto však Nejvyšší správní soud uvádí, že nepřezkoumatelností rozhodnutí se již zabýval například ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004,

č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, publikovaném pod č. 638/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, www.nssoud.cz.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelka podala návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu